

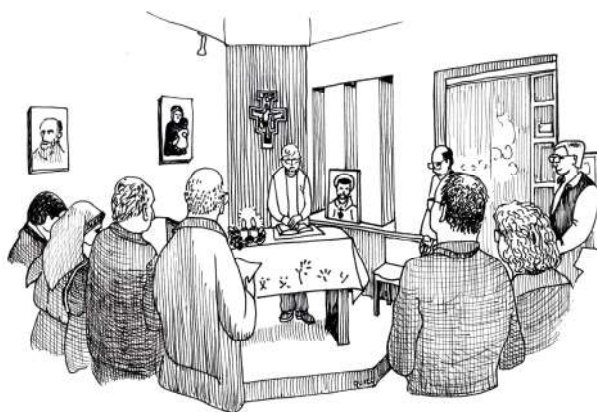
Si nosaltres no volem trencar-lo... Qui ens podrà separar de l'amor de Crist?

a prop

Butlletí quadrimestral de la Comunitat de Jesús
Febrer 2025 - Núm. 86 Any 29

Memorial Albert Peyriguère a Midelt

Aniversari Sant Carles de Foucauld

Eleccions del Grup de servei

El temps és estimar

La nostra amistat és una corda lligada per un nus; Crist

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Núm. 86
Febrer 2025
Any 29

Butlletí quadrimestral

Edita :
COMUNITAT DE JESÚS
C/ Joan Blanques, 10
08012- BARCELONA
Tel. 932134110

e-mail:
secretariacomunitatdeje-
sus@gmail.com

web:
www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal:
T-1538/97

"Més a prop" butlletí informatiu de la Comuni-
tat de Jesús no comparteix necessàriament
les opinions dels seus col·laboradors.

El butlletí "Més a prop" en format paper es
distribueix de forma gratuïta. Se sufraga grà-
cies a les col·laboracions econòmiques dels
seus lectors i amics. Si voleu contribuir a les
despeses d'impressió i enviament podeu fer
una aportació a aquest compte:
IBAN: ES37 2100 3012 8925 0001 0929

Centre Borja, Sant Cugat del Vallés **Desembre 2024**

Benvolguts amics.

He rebut una vegada més la vostra
revista, gràcies.

El silenci del lloc, a on estic passant
els darrers anys de la meua vida,
m'ajuda a viure els grans misteris
de l'amor de Déu.

Prego per vosaltres i per les vostres
intencions.

Ell ens espera, esperant-lo també
nosaltres.

He aconseguit viure pobrament com
Jesús m'ha ensenyat en els
darrers anys de la vida.

D'aquest amor neix la nostra
única grandesa.

Fraternalment

Francesc Xammar

03

Des del Grup de Servei

04

Vida de comunitat

06

A fons

El temps és estimar

09

Nadal

Nadala Assekrem 2024

Club Unesco

Pessebre monumental a Tarrés

12

Ens diuen

50 anys de casats

La teva segona família

Gràcies amics de Déu

Pregària inici assemblea de comunitat Col·legi Claver

Documentació Albert Peyriguère a Midelt (Marroc)

17

Retalls de vida en la història de la Comunitat

Albert Peyriguère i la Comunitat de Jesús

20

Llegint a...

Habitatge sostenible i just

Eremitisme a Montserrat

Celebració 108 aniversari Sant Carles de Foucauld

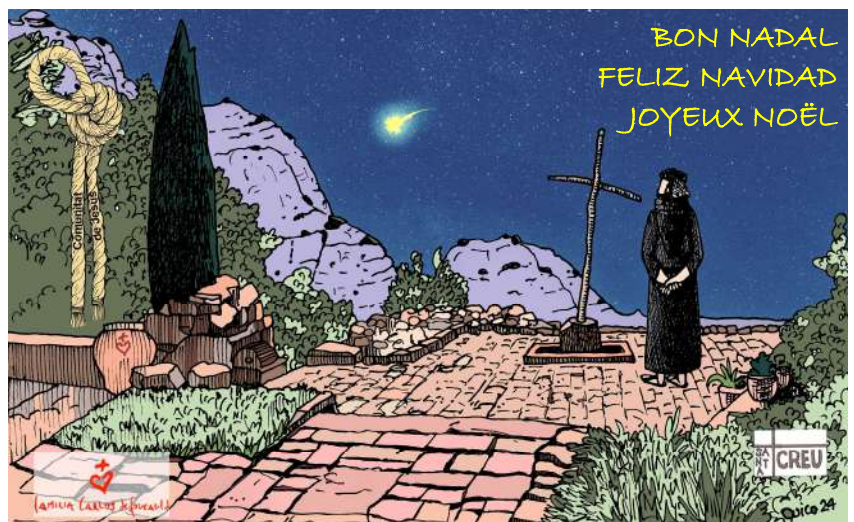
Sobre camellos y jorobas

23

El racó de la musa

24

Sigfrid

Des del Grup de Servei

Assemblea eleccions de Primer Servidor i Grup de Servei, Tarrés, 17 novembre 2024

Ben retrobats,

En un procés que repetim cada quatre anys, els germans i les germanes de la Comunitat de Jesús vam completar un període de discerniment, que va acabar amb les eleccions a mitjans del mes de novembre passat del Grup de Servei i de la Primera Servidora de la Comunitat de Jesús. Hem estat escollits Sergi Sabater, M. Àngels Dalmases, Joan Prats, i Mercè Ferrer. Mercè ha estat escollida de nou com a Primera Servidora de la Comunitat. Encetem, doncs, una nova etapa a la Comunitat perquè renovem persones, però ben arrelada en la feina feta fins ara, en totes les relacions, i amb tot el treball espiritual.

El nou Grup de Servei ens hem posat a treballar amb alegria i responsabilitat. Per començar hem repassat les reflexions dels germans en la preparació de les eleccions, reflexions que havia recollit l'anterior GdS. Les hem rellegit i reflexionat per adonar-nos del moment comunitari present, sentir les necessitats i intuïcions de tots, i així anar avançant plegats.

Valorem la tasca feta per Josep Dalmases i Imma Garcia al llarg de les dues legislatures passades. Els dos continuen actius en tasques i projectes de Comunitat, imprimint el seu caràcter fidel i la feina ben feta.

Aquest any els nostres recessos versaran sobre diferents aspectes en la trajectòria espiritual de Carles de Foucauld, com són Vida i Evangelització entre els pobres, Encarnació i Natzaret, i Déu com absolut; l'adoració.

Des del nou Grup de Servei tenim presents a les persones d'arreu que segueix el dia a dia de la Comunitat a través de la lectura del Més a Prop. Valorem molt el vostre suport i estimació, i us sentim part de la nostra família espiritual. Amb tots, engegarem de nou a caminar, sabent de les nostres fragilitats, però moguts per l'Esperança i sentint-nos germans!

...tenim presents a les persones d'arreu que segueix el dia a dia de la Comunitat a través de la lectura del Més a Prop. Valorem molt el vostre suport i estimació, i us sentim part de la nostra família espiritual

Vida de comunitat

1 octubre Estada a Tarrés de Sergi i Araceli, i Jaume i Montse

7 octubre Inici de l'estada de set dies d'Alfons a l'ermita de la Santa Creu

12 octubre La família Figuerola Balañá fa una trobada familiar a Tarrés per celebrar els 50 anys de matrimoni, amb una eucaristia presidida per Mn. Josep Bofarull a l'ermita de la Santa Creu i un dinar de celebració

25 a 27 octubre Assemblea de la Comunitat de Jesús al Col·legi Claver de Lleida. Eucaristia d'acció de gràcies pels 50 anys de matrimoni dels germans de comunitat Joan i Teresa, Francesc i Josepa i Joan i Roser i dinar de celebració

2 novembre Neix Roger el net de Ferran Sançhís i Empar de La Canyada, una felicitació per tota la família

7 novembre Neix Elna la neta de Josep Dalmaes i Àngels, una felicitació per a tota la família

13 a 17 novembre Estada a Tarrés de la família París Garcia

15 a 17 novembre Assemblea per a les eleccions de Primer Servidor i Grup de Servei de la Comunitat de Jesús a Tarrés al Col·legi Claver de Lleida i eucaristia d'acció de gràcies pels 50 anys de tres matrimonis de la Comunitat

28 novembre Eucaristia a la Llar de Betània de Reus presidida per Mn. Josep Bofarull en record de la Mònica, filla de Rafel i Marta, la família de Josep Bofarull a Maspujols

30 novembre Celebració aniversari Carles de Foucauld a Joan Blanques de Barcelona. Presentació dels llibres: "René Voillaume y las fraternidades del padre Foucauld" de José Luis Vázquez "La vida del cristià és comunitat". de Comunitat de Jesús, eucaristia presidida per Mn. Ramon Tarrés i refrigeri posterior

11 desembre Visita de les obres de Ca l'Hostal de Tarrés

2 desembre Inici de l'estada de set dies d'Alfons a l'ermita de la Santa Creu

20 desembre Eucaristia a la Llar de Betània de Reus presidida per Mn. Josep M Font en acció de gràcies pels 50 anys de casats de Francesc i Josepa i Joan i Roser i sopar de celebració

24 desembre Missa del Gall a la parròquia de Tarrés presidida pel P. Ignasi Olivé amb assistència de germans de comunitat i petit ressopó posterior amb la gent del poble

24 desembre Germans de comunitat de Barcelona van a la missa del Gall a la parròquia de Sant Just i Pastor amb la Comunitat de Sant Egidio i després fan un sopar de germanor a casa de Josep i Assumpció

28 desembre Neix Clara, la filla de la Núria filla del Sergi i Araceli

31 desembre Celebració de Cap d'any de germans de comunitat de Barcelona amb una pregària i sopar a Joan Blanques. Germans de comunitat de Reus i Tarragona fan un sopar a

Assemblea de comunitat a Lleida, 15-17 novembre 2024

Eucaristia Llar de Betània, 28 novembre 2024

Aniversari Carles de Foucauld a Barcelona, 30 novembre 2024

casa de Joan i Roser. També hi ha celebració de cap d'any a casa d'Alfredo i Àngels a Jaca i de germans d'Alacant i València a casa de Ferran i Empar a La Canyada

2 gener Neix Duna, la filla de Francesc i Sandra i neta de Montse Calpe, felicitem a tota la família

5 gener Pregària en la vigília de Reis, sopar i amic invisible dels germans de comunitat de Barcelona a Joan Blanques

7 gener Inici de l'estada de set dies d'Alfons a l'ermita de la Santa Creu

10 gener Neix Guillem, fill del Nil i Cèlia, net de Lia i Marco de Vic, felicitem a tota la família

18 gener Trobada familiar de la família de Dèbora per celebrar els 9 anys del seu fill Fernando

23 gener Germans de comunitat assisteixen a l'acte de reconeixement i agraïment a les Filles de la Caritat a la seu de la Fundació Bara de Reus en motiu de la seva partida de la ciutat després de més de 200 anys de servei en diferents institucions ciutadanes

24 gener Neix Pau, fill de l'Aleix i Jess, net de Joan i Carme, felicitem a tota la família

25 gener Germans de comunitat de Barcelona fan una trobada amb la Fundació Putxet de Barcelona

25 gener Germans de comunitat assisteixen a la missa i xerrada del monjo de Montserrat P. Joan M. Mayol a la parròquia de Sant Joan de Reus en motiu del centenari de les festes de Montserrat a a Reus. El saluden de part de tots

27 i 28 gener Visita la comunitat de Barcelona i la biblioteca Carles de Foucauld de Maryse, que està fent l'inventari de la documentació al Memorial Albert Peyriguère de Midelt al Marroc

31 gener a 2 febrer Recés de comunitat a Tarrés amb xerrades de Mn. Jordi Diaz sobre "Carles de Foucauld, vida i evangelització entre els pobres". Celebració de la missa de la Candelera a l'església parroquial amb la gent del poble. Visita de Maryse per conèixer les cases d'acollida

1 febrer Mort als 92 anys Sor Clara Vidal Pagés, clarissa actualment del Convent Divina Providència de Vall d'Uixó (Castelló de la Plana). Abans havia estat al convent de Fortià (Girona), comunitat que va tenir un fort contacte amb la Comunitat de Jesús abans de tancar el convent. Preguem per elles.

Des del Més a prop retornem els desitjos d'un Sant Nadal i bon any nou 2025 a tots els amics, familiars i membres de la Família espiritual de Carles de Foucauld que han enviat felicitacions a la Comunitat de Jesús

Missa del Gall a Tarrés

Trobada de Cap d'any a Joan Blanques, 31 desembre 2024

El temps és estimar

Les darreres estades a les residències d'ancians amb celebracions de la paraula, donar la comunió i acompanyar el sacerdot en les celebracions de l'eucaristia, i darrerament amb la tia Pilar ingressada en una d'elles, donen una nova dimensió al pas del meu temps. A casa sempre hem tingut la sort de conviure amb persones d'edat avançada. La meva mare, l'àvia Maria, va viure amb nosaltres fins a la seva mort als 96 anys, convivint tres generacions amb els fills fins que es van emancipar. Amb la tia Pilar hem compartit quatre generacions amb els fills i les nétes fins la impossibilitat material de tenir-la a casa fa tres mesos. Conviure amb els ancians a la residència és una realitat diferent a tenir a casa familiars grans.

Compaginar al llarg dels anys la vida professional, relacions d'amistat, tasques eclesials i el compromís amb la Comunitat de Jesús, en un càlid ambient familiar que ho acollia tot amb gratitud, ha estat un regal impagable per tota la família. Aquesta vida activa m'ha fet viure el temps amb rapidesa. Contemplar ara el pas lent del temps dels ancians a la residència, asseguts sense fer res, absents del que passa al seu entorn, esperant quelcom que no arriba i envoltats de solitud en una sala plena d'altres residents i familiars és lliçó d'una humanitat que les presses fan oblidar.

De tant en tant a la sala hi ha una absència, el silenci d'un ancià hospitalitzat que potser ja no torni. Una veu que no sentirem més, un seient que resta en silenci... de la mort se'n parla poc. Si torna recuperat de l'hospital hi ha abraçades que consolen una espera que s'ha fet llarga. I si torna amb mancances de salut, hi ha acceptació i consol. Costa assumir pèrdues sense possibilitats de recuperació, com aquella persona que abans podia caminar i ara ja necessita la cadira de rodes. Sense una mirada agraïda pel que he rebut fins ara, no puc acceptar la finitud de la vida.

El silenci, una paraula o una mirada reflectint llunyania, queixa, menyspreu, resignació, ingenuïtat, respecte, foscor, rebel·lia, refús, ràbia o dignitat pacificada, em van posant preguntes que costa respondre. M'arriben mirades d'inconsciència i mirades de saviesa, un raig de llum en la persona estimada o mirades inexpressives de la persona potser mancada d'amor. I mirades amb pèrdues de capacitats cognitives mereixedores sempre de dignitat des d'una visió transcendent.

Hi ha mirades penetrants que ho diuen tot sense paraules: impotència, esperança, patiment, tristesa, solitud, i molts "per què?". A voltes s'escapen unes llàgrimes emocionades o un plor sostingut que pacifica el cor, guareix l'ànima, dignifica la persona i donen sentit a la vida. El maleit alzheimer paralitza, incomunica i en aparença fa incompreensible a la persona, però sempre perdura la mirada transparent del cor i el llenguatge corporal dels sentiments.

Situacions incompreensibles a primera vista són un reflex de la complexitat de la persona. Un instant de tensió entre veïns de taula, una baralla verbal sense sentit, un fet trivial, una riulla inesperada... situacions inexplicables que s'acaben tan ràpidament com han començat. Que hi ha dins d'aquella persona?

Veig ressentiment pels fills desagradats de la vida rebuda que ara obliden, deixant el pare o la mare a la residència. Hi ha incomprensió de no poder continuar vivint a la casa de tota la vida. Hi ha moments de desànim i tristesa, de serenor i acceptació, llàgrimes que costa comprendre, situacions que sols es poden reconèixer quan el temps dels ancians és un espai per estimar.

Em costa entendre el seu temps, el pas lent d'un temps atapeït de dignitat, un temps que ja és aquí, pròxim i distant encara no fet meu. Els ancians em recorden que encara estic atrapat d'un temps passat no assaborit del tot, ple d'activitat, cercant eficàcia, reconeixements i resultats, amb moltes conductes allunyades de l'amor nu i gratuït.

Em costa anar poc a poc com ells, encara vull córrer com abans. Em costa fer net per a poder entendre el seu temps, un temps que ja no és lluny de la meua vida. Em costa acceptar que minvar en la capacitat d'aprendre es pot suplir mantenint els sentiments de l'experiència viscuda, assolint amb lucidesa la por davant la incertesa i saber anar sense banalitats al fons de la persona.

Els ancians m'ajuden a fer-me càrrec, amb una certa complaença, de sentiments de soledat i tristesa i em regalen una mirada de bon humor i esperança davant situacions paradoxals entre el dolor i l'alegria. El seu dolor i abandó em fan entendre respostes de desesperació i covardia reflex de la por, l'egoisme i la buidor interior. Tam-

**Em consola saber
que Déu respecta
la llibertat de cada
persona i espera
fins al final
qualsevol brot
de misericòrdia
que pot mantenir
la dignitat de la
persona**

bé entenc la lucidesa i la dignitat de la persona que ha viscut l'amor. El fill que visita la mare seient un al costat de l'altre agafats de la mà amb silenci, o l'espos que cuida l'esposa afectada d'alzheimer amb paraules i carícies afectuoses són testimoni d'una dignitat que em reconforta.

Els ancians diuen les coses que pensen sense embuts ni vergonya. De sobte se sent una exclamació en veu alta: "Aquest menjar no val res". Penso que no n'hi ha per tant. Al final, es menja part dels plats servits. Necessitava esbravar-se i expressar la seva tristesa davant la impotència de ser dependent o potser, faltar-li les comoditats de la pròpia casa. Una dona em manifesta que no fa net d'uns remordiments de consciència de fets llunyans que la família li recrimina. Li dic que Déu bondadós tot ho perdona, que no faci cas de cruels veus interiors acusatòries i que rebi la comunió en pau. D'altres em diuen: "no menjo quasi res, sols m'alimenta i em manté la confiança amb el de dalt", "què hi faig aquí, per què Déu no se m'emporta?", "cada dia dono gràcies a Déu per l'avui"... Són sentiments de persones plenes de solitud o limitades per manca de salut, com la poca visió o la oïda reduïda, però plenes d'una dignitat que perdura.

Quin sentit té la vida que s'acaba per una persona ja gran i malalta? Sento paraules, silencis i mirades agres, gestos rebels i cares enfadades, al costat de persones agraiades d'un passat plaent i el present ple d'atencions rebudes, esperant l'abraçada final del Déu que els pares els van donar a conèixer de petits. Mai sabem l'abast de la fe en cada persona. Recordo la imatge de la meva mare, poques hores abans de morir, amb els ulls clucs seient a la cadira, descalçant-se les sabatilles dels peus i repetint semi inconscient : "Deixeu-me anar a veure a la Mare de Déu". Poc després va tancar els ulls per darretra vegada i va morir envoltada de la pregària del parenostre dels qui estàvem al seu entorn. El seu comiat ara em recorda la pregària de l'ancià Simeó veient Jesús portat al temple pels seus pares, com narra l'evangelista Lluc: "*Ara pots deixar, o Senyor, que el teu servent vagi en pau, segons la teva paraula, perquè els meus ulls han vist la teva salvació.*"

El camí final de la vida pot ser viscut com l'etapa més profunda o com la més banal i sense sentit. El temps de la vellesa situa la mort en un horitzó proper, aflorant sentiments de soledat i tristesa, que tant poden portar a la desesperació i la queixa, com a saber entendre amb lucidesa i dignitat el sentit darrer de la vida. Em costa acceptar que al final d'una llarga vida, després d'un passat gaudit i agraït, venci el fracàs i el sense sentit. Hi ha ferides d'una llarga vida que costen curar i perdonar. Em consola saber que Déu respecta la llibertat de cada persona i espera fins al final qualsevol brot de misericòrdia que pot mantenir la dignitat. Tots som mereixedors de la dignitat que ve del respecte dels altres i del respecte per a si mateix, aquest darrer a vegades difícil d'assolir.

En un món caminant accelerat, buit de l'essencial i sense temps per a res, els ancians tenen tot el temps del món i són un referent del valor d'aquest temps. Un temps ple d'una llarga vida, amb espurnes de memòria del passat i poca memòria de l'avui. Sols importa el temps present, atents al qui tenen al costat, a una mirada, una paraula o una encaixada de mans. La seva presència captiva, emociona, transforma el cor, atura el temps, em pacifica i m'hi fa sentir bé. Un instant al seu costat té per a mi valor d'eternitat. Ho deia a la Comunitat de Jesús una monja jerònima, M. Montserrat Capsir ja fa més de 50 anys: "*El nostre fi és donar a la nostra vida un valor d'eternitat.*" En morir de càncer a una edat primerenca va oferir la seva vida per la Comunitat de Jesús naixent, una vida comunitària que amb la seva donació gratuïta encara perdura.

El temps dels ancians encara no l'he fet meu, el visc amb sentiments contraposats de proximitat i llunyania, però tinc una íntima convicció que és el temps de Déu en el meu avui. Aquí visc conductes i valors poc habituals en el món actual apressat i canviant. El silenci i la pregària em porten a reconèixer-me en el seu temps pausat que no s'acaba.

Caminant poc a poc agafats de la mà, ajudats per menjar, amb una parla inconnexa, repetitiva i amb dificultats per comunicar el que volen, els ancians em fan reviure el temps passat amb els meus quatre fills petits, quan anaven a les palpentes aprenent a caminar, amb poques paraules per expressar-se i amb necessitat d'ajuda per aprendre a caminar o a menjar. La paternitat amb els fills petits sempre ha estat un record inestimable que ara els ancians em fan reviure i me'ls fa estimar.

**La dignitat d'un
ancià em regala
una lliçó de vida,
més que l'après
en els anys
de vida activa,
la lliçó per viure
amb respecte a mi
mateix i tractar
els altres amb
la dignitat deguda**

La dignitat d'un ancià em regala una lliçó de vida, més que l'après en els anys de vida activa, la lliçó per viure amb respecte a mi mateix i tractar els altres amb la dignitat deguda. Necessito recuperar les eines apreses al llarg de la vida per estimar el moment present. Amb el dibuix, el silenci orant i "perdent el temps" al costat de l'altre, vaig comprenent el temps atapeït de dignitat de cada persona i aprenent que el temps és estimar. Potser sóc massa pretensió, però voldria que amb la presència impotent, una encaixada de mà, la mirada amorosa i un silenci amarat de pregària faci present l'abraçada amorosa del Pare del cel per a tots ells. Res no passa per alt i qualsevol petit detall és impagable per qui té tot el temps del món per a rebre l'hoste inesperat enviat de Déu, com Abraham acollí als tres àngels a Mambré.

En molts moments de la meua vida no podia deixar passar el temps sense fer res, era per a mi un temps perdut. Els ancians em donen la lliçó d'estimar el pas del temps al final d'una llarga vida atapaïda de persones estimades i records amorosits que ningú podrà prendre. Els ancians omplen el temps d'un silenci despulat de tota banalitat, i potser sense ser-ne conscients, ple del transcendent i de Déu.

La lectura del llibre "Deixeu-vos prendre per Crist" d'Albert Peyri-guère em va acompanyar en el camí de creixement espiritual de la meua joventut que, de tant en tant al llarg dels anys s'ha fet present. Em continua acompanyant i en ressaltó un petit fragment: "...actuar és viure de la vida interior, és viure la unió amb Déu... No distingiu ja en la vostra vida l'acció i la contemplació. Per a vós només hi ha contemplació; l'acció, és per a vós la contemplació. L'acció us dona d'estar a cada moment amb Déu, tal com la contemplació dona a d'altres de ser u amb Déu"

Francesc Xammar, jesuïta i bon amic amb qui hem compartit moltes trobades comunitàries, va viure des dels anys 70 fins la seva jubilació ara farà uns dos anys, un compromís en defensa dels més pobres als barris populars de la Floresta i Torreforta de Tarragona. Després d'una vida plenament activa, ens diu des del seu retir a la residència de jesuïtes ancians al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès:

"El silenci del lloc, a on estic passant els darrers anys de la meua vida, m'ajuda a viure els grans misteris de l'amor de Déu. He aconseguit viure pobrament com Jesús m'ha ensenyat en els darrers anys de la vida. D'aquest amor neix la nostra única grandesa."

Recordo l'arquitecte i poeta Joan Margarit, que vaig conèixer de professor a l'escola d'arquitectura al temps d'estudiant i darrerament vaig retrobar al petit poble de Forès fent poesia de la seva vida:

"Ara ja no estic a temps d'improvisar... perquè, a través dels meus poemes, pugui retrobar-me amb mi mateix en el territori de la dignitat. La dignitat de no espantar-me del meu destí."

També m'agraden les paraules de Miquel Martí Pol quan parla del temps des de la seva vida limitada per la malaltia:

*"El temps que compto
tu l'emplenes de vida,
fes-la tan digna
com sàpigues i puguis
pel teu bé i el del altres."*

El Papa Francesc ha parlat diverses vegades dels ancians com el gran tresor de la humanitat al llarg de tots els temps. Com el millor epíleg ressaltó uns fragments de la seva reflexió sobre l'esperança.

"Desvetllem l'Esperança; que siguem peregrins d'Esperança; sembradors d'Esperança."

"L'esperança és la resposta oferta al nostre cor, quan sorgeix en nosaltres la pregunta absoluta: "Què serà de mi? Quin és el destí del meu viatge? Quin és el destí del món?"

"L'esperança és la virtut dels qui tenen un cor jove; i aquí no importa l'edat. Perquè també hi ha gent gran amb els ulls plens de llum, que viuen amb una tensió permanent vers el futur. Pensem en aquells dos grans vells de l'Evangeli, Simeó i Anna: no es van cansar d'esperar i veieren l'últim tram del seu camí beneït per la trobada amb el Messies, que van reconèixer en Jesús, portat al Temple pels seus pares. Quina sort si fos així per a tots nosaltres! Si després d'una llarga caminada, deixant la bossa i el bastó, el nostre cor també s'omplís d'una joia que no havíem tingut mai abans i que podríem exclamar: «Ara pots deixar, o Senyor, que el teu servent / vagi en pau, segons la teua paraula, / perquè els meus ulls han vist la teua salvació, / preparada per tu davant tots els pobles: / llum per revelar-te als gentils / i glòria del teu poble, Israel» (Lc 2,29-32).

Nadal

VENTURA, GERMANET DE JESÚS

Nadala Assekrem, 2024

"Quan va arribar la plenitud del temps, Déu, envià el seu Fill, nascut d'una dona." (Gàlates 4,4)

A l'Assekrem, on visc, quan parlem dels volcans que ens envolten, parlem de 40 milions d'anys; acabo d'entrar de la wilaya veïna (província) de Djanet on trobem pintures i gravats que daten de 12.000 anys a c. Era abans d'ahir que afloraven els meus primers records d'infància i, avui, els cabells blancs i l'artrosis fan que em costi aixecar-me sense gemegar,... Tot per dirvos, que de fa molt que el temps m'interroga i a la vegada que em fascina: com viure'l de la manera més ajustadament possible? Quin lloc hem de donar al Passat? Fins on hem de viure el Present?, i el Futur? Cadascú gestiona el temps com pot o sap, però el fet és que sovint sol passar que el passat i el futur acaben guanyant la partida al present. Però també podem trobar el contrari: apoderem i idolatrem tant el present, 'l'Ara i l'Aquí' que neguem/renunciem el què ens poden aportar els altres dos.

I tot plegat per constatar que, malgrat que vivim accelerats per atendre quantes més coses millor, sovint tenim la sensació de perdre'l. El temps se'ns escapa; sense oblidar, que cada vegada són més els qui parlen d'un 'temps líquid', d'una 'societat líquida' o fins i tot d'un 'amor líquid' (Zigmunt Bauman), on tot és voluble, volàtil, flexible, efímer..., i, tampoc falten aquells que veuen el temps com una il·lusió, una invenció.

Tot plegat m'ha portat a aprofundir en l'idea del temps amb aquesta reflexió / meditació: Integrar i viure el Passat, el Present i el Futur, no deixa de ser un enorme desafiament, una oportunitat que se'ns dona, alhora que una gran responsabilitat. Cadascun d'ells té els seus perills, dificultats i entrebancs, però també, els seus avantatges. Fa pocs dies que ens va deixar l'amic i mestre Esteve Humet. Us llegeixo l'Epíleg ('El meu decàleg') del seu llibre més conegut 'Camí cap el Silenci' (Claret), ja que crec que l'encerta quan ens situa a nosaltres respecte al temps: *"La primera pauta o línia de força que m'ha ajudat i ensenyat a viure és: Viure plenament el Present, reconciliat amb el Passat i esperançat pel Futur."* Genial. Però l'experiència ens mostra com n'és de difícil els esculls que cadascun d'ells ens presenta:

Esculls del Passat: Hem de pensar el passat com l'escola que ens ha conduït fins el què som avui. Ignorar-lo ens porta a 'negar la memòria històrica'; a 'ser uns nostàlgics' o, al contrari, 'viure en el remordiment'. Davant d'això, crec que el terme just per viure adequadament el passat només hauria de ser l'Agraïment i la Lucidesa.

Esculls del Present: 'l'Ara i l'Aquí' han de ser el nostre pal de paller. Al mateix temps, però, ignorar d'on venim i on anem, ens pot portar a viure instal·lats en 'la immediatesa' sense cap esclatxa oberta a la transcendència; *"mengem i bevem que demà morirem"*. No podem viure sense futur ni projectes' on només compta el jo i les meves necessitats, ni tampoc desconectats del nostre passat... Hem d'intentar ser plenament presents a l'Aquí i l'Ara' junt amb el nostre passat i futur.

Esculls del Futur: Evidentment que hem de tenir projectes per un demà millor, però, d'aquí a viure aquest demà 'obsessionats o anguiats,' hi ha un abisme. Sovint trobem dos tipus de gent: els que fan volar coloms i els que estan clavats al terra, atrapats i esclavitzats per l'ansietat -fent col·lecció d'Assurances de vida, de malaltia, d'incendi... Per afrontar i ben viure el futur, em sembla que la virtut de l'Esperança i l'Abandó són essencials: un Altre ens porta!

Estic d'acord que el Present és l'únic que tenim i que l'hem de treballar amb fermesa, com ho expressen les grans tradicions religioses i tantes disciplines diverses... però, també com he expressat més amunt, em sembla perillós aquest culte desmesurat que, 'idolatrant' el Present, oblidem interactuar amb el Passat i el Futur.

Com he dit, si anem a les grans tradicions religioses, totes elles ens recomanen el 'Viure en plenitud el Present.' Només per citar les més conegudes:

Budisme i el Budisme Tibetà: *"No t'instal·lis en el passat, no somiïs el futur, concentra tot el teu esperit en el moment present."* (Buda). *"Només existeixen dos dies a l'any en els que no es pot fer res. L'ahir i el demà. Per tant avui és el dia ideal per estimar, créixer, fer i principalment viure."* (Dalai Lama)

L'Hinduisme. La 3ª religió més practicada al món; des de mil·lennis ha cultivat la presència al present i, no és casual que la 1ª paraula del 'loga Sutra' sigui: "Ara."

Per afrontar i ben viure el futur, em sembla que la virtut de l'Esperança i l'Abandó són essencials: un Altre ens porta!

Club Unesco

L'Islam. Un dels exemples més radical és el del gran poeta i místic sufí Rumi quan declara: “ *Passat i futur, els dos són una cortina que et separen de Déu; tira'ls al foc!* ”

El Cristianisme: “... *guardaré tot el meu gra i els meus bens, i em diré a mi mateix: tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te. Però Déu li digué: Estupit! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida... Per això us dic: No us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos, pensant com us vestireu... el vostre Pare ja sap prou bé que en teniu necessitat... No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.*” (Jesús)

Si consultem camps tan variats com són la psicologia, la història o la mateixa ciència mèdica, descobrirem que aquests arriben a les mateixes conclusions que les grans religions:

“*En la història humana a l'època dels caçadors-recol·lectors només es vivia el present. Amb l'arribada dels agricultors l'home va començar a viure sobretot el futur (camps per omplir els graners).*” (Yuval Noah Harari. Sapiens). “*El moment present és el camp en el que es juga la partida de la vida.*” (Eckhart Tolle). “*Gran part de la nostra vida la malgastem en el passat, lamentant errors, carregant feixos feixucs de culpa, o bé la malgastem atiant la por en el que succeirà i que gairebé mai succeeix com ho hem imaginat.*” (Tony de Mello). “*Quan no vivim centrats en el present i carreguem amb la motxila del passat o del futur, emmalaltim... Per què preocupar-nos? Molts especialistes amb ben poques variants arriben a aquestes conclusions:*

El 40% de les preocupacions mai succeeix, l'ansietat és el resultat d'una ment cansada.

El 30% tenen a veure amb decisions del passat que ja no les podem canviar.

El 12% venen de les crítiques, en la major part falses, venint de persones que se senten inferiors.

El 10% estan relacionades amb la nostra salut que no fa sinó empitjorar al preocupar-nos-en tant...

Només el 8% són preocupacions legítimes... i que les podem afrontar millor quan aconseguim eliminar totes les preocupacions sense sentir.” (Jaume Soler i Maria Mercè Conangla).

En ple 2024 pot semblar una quimera reivindicar un 'Nadal Religios': “*Aquests nostàlgics que només viuen del passat.*” “*Aquests aigua festes.*” “*Aquests que encara creuen en contes de fades.*” etc.

Els que ens considerem seguidors de Jesús, acollim la seva invitació que no pot ser més clara: “*Pare, ha arribat l'hora*” i, acte seguit, afegeix: “*i, aquesta hora, és Ara!*” (Jo.12,23.27). A la feina! Acollim aquest Jesús que sempre, ahir com avui, ha volgut compartir la nostra història humana... serem receptius? Li obrirem la porta? Ell vol i pot humanitzar el nostre Present! El papa Francesc també ens dóna deures a fer per aquest 2025: davant aquest món tant tumultuós de guerres, violències i de profundes crisis, ens demana que “*desvetllem l'Esperança; que siguem peregrins d'Esperança; sembradors d'Esperança i, – no deixa de repetir-nos -: per favor, no us deixeu robar l'Esperança!*”. Sense cap dubta, la virtut més necessària per aquests temps convulsos que ens toca viure. Bon Nadal a tots i a totes, i que aquest 2025, l'Esperança no ens defraudi.

Una forta abraçada.

CLUB UNESCO MALAGA LAS FLORES

Buenas tardes Jaume, no quedarem que pasen estos días sin tener un recuerdo muy especial, para toda la comunidad de Jesús. Que el Niño Dios que nace cada día y de una forma especial dentro de unos días, os colme de sus bendiciones y a vuestras familias igualmente, que todos nosotros sepamos con la ayuda de El, encarnarnos en todos nuestros hermanos y hermanas más necesitados, para lograr un mundo más justo y fraterno desde el último lugar, pidamos al NIÑO DIOS, que nos de la fuerza para poder realizarlo. La Junta Directiva de la Asociación. me ha encargado que os felicite, deseándoos sus mejores deseos para todos y todas y vuestros familiares.

Un fuerte abrazo fraternal.

Trobada al Club Unesco Las Flores

Pessebre monumental a Tarrés

Sunki Paris i Francesc Ribau ens expliquen el pessebre monumental que aquest Nadal han fet a Tarrés.

Explica la vostra llarga trajectòria fent pessebres

Quan la nostra filla Núria va néixer ara fa vint-i-set anys, vàrem començar a fer el pessebre a casa nostra per les festes de Nadal. Cada any introduïem nous elements amb figures en moviment que eren l'admiració dels companys de l'escola de la Núria que venien a veure'l.

Va arribar un moment que el pessebre era tan gran que quasi no hi cabia al menjador de casa. L'any 2012 no pensàvem fer el pessebre per estar més ocupats amb la mare malalta.

Amb els nostres amics Maite Masanes i Josep M. Bages, que també feien el pessebre es van proposar fer-ne junts un de més gran a la planta baixa d'un edifici que tenien al mateix poble d'Alpicat on vivíem. Així va començar la nostra experiència molt emotiva de fer un pessebre monumental amb l'ajuda de l'Ajuntament d'Alpicat. La difusió dels mitjans va fer possible organitzar visites col·lectives de gent del poble i de la comarca.

Aquest any heu fet un pessebre monumental a Tarrés, el poble dels teus pares Sunsi

La pandèmia va fer que deixéssim de fer-lo a Alpicat. Parlant l'any passat amb l'alcalde de Tarrés, Carles Mora, ens proposà fer un pessebre monumental al local municipal al costat de l'edifici de l'Ajuntament. Al llarg de l'any ho hem preparat tot per fer la inauguració el dia 6 de desembre passat i celebrar una cantada de Nadales davant el pessebre el dia 8 amb la gent del poble i amics.

Quines escenes té el pessebre?

El pessebre es desenvolupa seguint les tres parets del local deixant un pas central per contemplar-lo, amb la part del fons suportat sobre la roca viva que s'afegeix a l'ornamentació general i suportant un paisatge amb diferents escenes del desert. A part de les escenes tradicionals de l'Anunciació, la visitació de la Mare de Déu, la cova dels pastors, la visita dels reis Mags i el naixement, hi ha diferents escenes del món rural, mercat, diferents oficis, el conreu de la terra, ramaderia i el monestir de Montserrat al fons.

El configuren un total d'unes 500 figures, unes 70 amb moviment transformades per nosaltres i amb efectes especials de llum, aigua, neu i so, representant el riu, la pluja i una nevada. Moltes figuretes amb moviment amb una mida entre 10 i 12 centímetres d'alçada estan adaptades a diferents escenes representant artesans, feines del camp, escenes d'animals. Moltes construccions, aparells de treball i figures estan adaptades per nosaltres mateixos per representar cada escena amb més realisme. Diferents enceses de llum acompanyant una audició de veu i música expliquen les diferents escenes fan més atractiva la visita.

A part de les escenes tradicionals ... hi ha escenes del món rural, mercat, diferents oficis, el conreu de la terra, ramaderia i el monestir de Montserrat

Ens diuen

50 anys de casats

MERCÈ FERRER

Per molts anys

Estem acabant aquests dos dies d'assemblea, també de reflexió personal, i ho fem de la millor manera que sabem fer amb una missa i un dinar. Avui la intenció de la missa és donar gràcies a Déu, pels cinquanta anys de casats, de Joan i Roser, Francesc i Josepa i Joan i Teresa que encara que no estan aquí els tenim molt presents.

Alguns de vosaltres vàreu estar als seus casaments, d'altres no, però hem tingut el seu testimoni d'estimació i donació.

Hem vist créixer les vostres famílies, amb els fills, ara amb els nets, els hem gaudit i ho continuem fent, també hem compartit amb els pares que ens han anat deixant.

I avui donem gràcies a Déu, d'aquest amor fructífer que ens transmet esperança, i també en donem perquè ens heu ensenyat que no s'amaga mai l'amor, com diu en Quico, que va pels carrers i les places, i que està pendent de tots i de tot.

Que per molts anys, pugueu continuar aquest camí i que nosaltres us continuem acompanyant com germans de comunitat, gaudint d'aquest amor que no s'amaga, ni s'apaga mai.

Que per molts anys, pugueu continuar aquest camí i que nosaltres us continuem acompanyant com germans de comunitat

TERESA I JOAN
JOSEPA I FRANCESC
ROSER I JOAN

Agraïments

Teresa i Joan

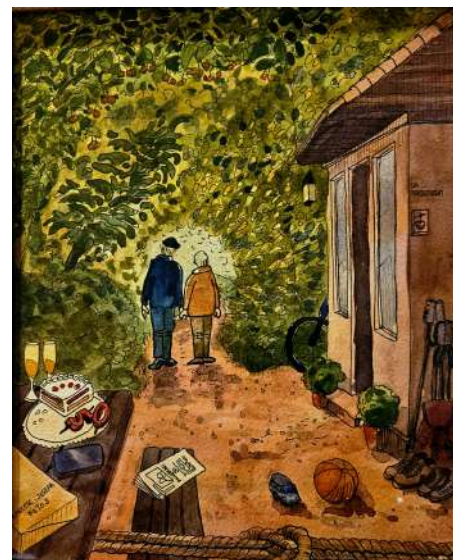
Aquests 50 anys de vida compartida ens omplen de joia malgrat el darrer tram de camí, que no és ni com havíem imaginat ni com ens hagués agradat. Donem gràcies a Déu per tenir tants àngels al nostre voltant, que ens estimen i estimem, que ens donen la força per a viure amb pau i serenor aquesta darrera etapa.

Josepa i Francesc

Amb moments bons i moments de dificultats hem arribat als 50 anys de matrimoni. Agraïm el suport rebut per tots vosaltres, germans de la Comunitat de Jesús, els darrers vint anys del nostre matrimoni, que ens heu ajudat a superar tota mena de dificultats físiques i morals. Gràcies per poder compartir aquesta celebració junts!

Roser i Joan

En els nostres 50 anys de casats hem viscut diferents etapes: aprendre a viure, viure, ensenyar a viure i deixar viure. Ara deixem viure, però sempre presents en tots vosaltres. Amb encerts i errades han passat els anys sense adonar-nos del pas del temps. Sols paraules agraïdes, mirades d'admiració i silencis amorosos pel que hem viscut i pels qui ens heu acompanyat. Ens sentim molt estimats!

Celebració dels 50 anys de casats, Llar de Betània, 20 de desembre

La teva segona família...

Així és com ens anomenaves, MÒNICA i així és com ets i seràs sempre, per tots nosaltres, una part de la gran família de L'ESPIGA. La teva presència en tots aquests anys no només ha enriquit les nostres vides, sinó que també ens ha ensenyat el veritable significat, de la força i la resiliència.

Hem viscut moltes etapes d'aquesta vida plegats, fent camí i compartint somriures, lluites, moments de silenci, rialles inesgotables i dies foscos però mai has deixat de voler saber tot el que passava al teu voltant amb caràcter i perseverança. Recordarem les teves mirades al calendari per preguntar: Quan seran les vacances? Quan marxo a Maspujols? Vindrà la mare?...Amb una simple mirada o amb un petit gest ens podies transmetre mil emocions.

Encara avui ens sentim tristos per la teva pèrdua, celebrem la teva vida i agraïm cada instant que hem pogut compartir. És amb el teu record que seguirem endavant, amb el record d'una persona que ens va mostrar que les autèntiques capacitats no es mesuren en termes de límits, sinó en la força i la bellesa de l'esperit.

Gràcies per formar part de la nostra família, per tot el que ens has ensenyat molt més del que es pot expressar amb paraules. Ara haurem d'aprendre a viure sense tu. Descansa en pau, estimada MÒNICA

La teva presència ens ha ensenyat el veritable significat, de la força i la resiliència

Gràcies, amics de Déu

(30-11-2024, en els 56 anys de la meva ordenació presbiteral)

En el camí de la vida que anem fent tots (és un pelegrinatge) Déu ens hi posa unes persones lluminoses, que ens guien per on cal passar, que ens indiquen la direcció que cal prendre i redreçar-la si cal, que són signes que senyalen l'horitzó del més enllà. Amics i amigues del Senyor, companys de camí. N'he trobat molts: llista interminable, regals de Déu. Avui vull compartir els cinc que ens han deixat, en els darrers quatre anys.

M. ISABEL CORREIG (16 de setembre de 2020). Fou del tot coherent amb l'Evangeli del Regne de Déu per la seva opció radical amb els més pobres, aquells a qui se'ls negava la relació fraterna i la dignitat. Confiada a les mans de Déu Pare, abandonada a la seva voluntat així que paulatinament l'anava descobrint. Encarnada en el devenir del Congo a l'Àfrica, en l'essencial de la seva cultura que són les relacions humanes. Aquesta encarnació fou facilitada per la seva austeritat, per la seva disponibilitat, pel seu esperit pacífic i pacificador. Per la seva consagració total a Déu i per ser la cofundadora i ànima del grup Ekolo ya Bondeko (Poble de la Fraternitat) ha estat un referent potent de moltes persones. Reconec que ha estat la cristiana que més i millor ha marcat la meua vida i el meu servei.

RAFEL MOLIAS (19 de maig de 2022) El pare coratjós de la seva filla Mònica, en totes les diverses i dures etapes per les quals ella anava passant. Home persistent. Es va fer ell mateix amb una gran constància, des de la infància que va ser dura i la joventut en la qual va ser un gran lluitador. En tot responsable i recte, íntegre i digne, d'idees i paraules clares i fermes. Auster i generós. El seu gran amor va ser la família expressat en els fets, encara que amb poques paraules.

JOSEP M. LLAURADÓ (19 d'octubre de 2022) Amic de tots. Sempre en actitud i acció de servei i col·laboració, tan en les iniciatives del poble, com de la Parròquia i en especial de Càritas. S'abusava de la seva disponibilitat: ell ho sabia i era, i es manifestava, feliç fent el que se li demanava. Atent amb tothom i humil, mai pretensions. La devoció a la Mare de Déu de Montserrat alimentava la seva vida espiritual i fonamentava el seu compromís d'oblat.

PERE DALMAU (7 d'abril de 2024) Treballador infatigable per l'Evangeli del Regne. Sempre sensible i atent als pobres. Les seves iniciatives eren noves, originals i sempre entusiastes. Els seus escrits pastorals constants. Estava sempre present, amb actitud acollidora, totes les hores –que eren moltes– que l'església era oberta. Va ser en tot moment un prevere del Concili Vaticà II, un típic model de la generació de mossens anomenats del Concili. Valent i resilient en les malalties, accidents, xacres i limitacions creixents: res li minvava el seu esperit emprenedor. Alguns no varen entendre el seu caràcter perquè sovint era directe i semblava agressiu. S'expressava així des de la seva timidesa i sobretot des dels seus convenciments ben fonamentats i les urgències d'una pastoral evangelitzadora. Va ser per mi el mossèn més amic.

Pregària inici assemblea de comunitat Col·legi Claver, 26 i 27 d'octubre 2024

Pregària de l'Esperit Sant a l'inici

Pare, envia en el teu nom l'Esperit Sant, que ens ensenyarà totes les coses, que ens recordarà la paraula de Jesús, que restarà amb nosaltres per sempre. L'Esperit ens consolarà, l'Esperit ens sostindrà en els camins difícils del món, l'Esperit ens conduirà a la veritat per tal que el nostre amor sigui veritable. L'Esperit ens obrirà a les coses futures, l'Esperit ens donarà allò que és del Pare i del Fill.

Pare, que el teu Esperit ompli la vida de cadascú de nosaltres, que ompli els nostres cors, que la nostra comunitat sobreixi d'amor, que hi neixin profetes, que hi creixin els somnis, que hi brolli amb força la misericòrdia. Que el teu Esperit s'escampi arreu del món, que bufi allà on ell vulgui, sobretot on hi ha dolor, solitud, fredor; que renovi el rostre de tots els homes, que renovi el cor dels pobles i canviï la terra. Amb fe, amb un sol cor, Pare, t'invoquem.

LA CONVERSIÓ QUE DEMANA L'EVANGELI Lc 13, 1-09

Aquest relat de Lluc planteja una reflexió sobre la **conversió**. Per entendre la "novetat" de la resposta de Jesús, cal saber que en la mentalitat jueva la malaltia i el mal eren conseqüència del propi pecat. L'absència de mal, en canvi, era considerada signe de la benedicció divina. Jesús es desmarca d'aquesta idea tradicional i dissocia el patiment del pecat. Els qui patien qualsevol calamitat es convertien automàticament en objecte de judici condemnatòri per part dels altres i ells mateixos es veien abocats a un angosat sentiment de culpabilitat i desesperança.

La **culpabilitat** fa mal i sol acabar en l'enfonsament i la irresponsabilitat. Per això és sa desemmascarar radicalment qualsevol sentiment de culpabilitat.

La **responsabilitat** produeix pesar i dolor, però aquest pesar dolorós —a diferència de la culpabilitat— no paralitza ni enfonsa, sinó que mobilitza per al canvi. Podem associar la responsabilitat amb la conversió que demana l'evangeli. Perquè el "morir" de la paràbola de la figuera no és una amenaça ni un càstig, sinó senzillament la conseqüència d'una actitud i un comportament desajustats.

Si no som responsables —si no responem humanament als diferents desafiaments que la vida ens presenta— estem creant infelicitat per a nosaltres mateixos, fem la convivència impossible i destruïm el planeta.

La paràbola posa en relleu la **paciència i la confiança** del vinyater. Després de "tres anys" sense donar fruit, el vinyater encara segueix confiant-hi, i es compromet: "cavaré al voltant i l'adobaré amb fems". També se subratlla la paciència divina, perquè Jesús comprèn i respecta el moment i el ritme de cada persona. Coneixedor del cor humà, sap dels condicionaments de tota mena que pesen sobre ell:

- patiments pendents o no elaborats,
- mecanismes de defensa posats en marxa al llarg de la vida per poder sobreviure,
- ignorància bàsica de qui som i del que el nostre ésser vol viure...

Necessitem temps i paciència per créixer en **lucidesa i en consciència**, així com en **llibertat interior** —davant de les pròpies pors i necessitats—, per poder ser coherents i fidels a nosaltres mateixos. Des d'aquesta fidelitat, tot comença a agafar sentit: ens obrim a qui som i anem construint relacions harmonioses. Això és el que significa, segons l'evangeli, "donar fruit", i que queda admirablement sintetitzat en les paraules de Jesús: "Sigueu compassius com el vostre Pare és compassiu" (Lluc 6,36). En una ocasió Leonard Boff va preguntar al Dalai Lama: "Què és el que em fa millor?" Ell va respondre: "Allò que et fa més **compassiu**, més sensible, més desaferrat, més amorós, més humanitari, més responsable, més ètic... El que realment importa és la nostra conducta davant dels nostres semblants, de les nostres famílies, feina, comunitat, la nostra conducta davant del món".

Enrique Martínez Lozano

MÒNICA MOLIAS (28 d'octubre de 2024) Li dèiem nena per les grans limitacions que patia des del seu naixement, però va ser una dona forta. Madurada per l'esforç i la resistència mental. Amb la seva gran intel·ligència anava menant la seva vida de 52 anys. El seu pensament, el seu interior, va ser un misteri impossible de desxifrar. Res s'escapava a la seva mirada i a la seva oïda. Es feia estimar per tothom i era sempre agraïda. Fidel fins al final a les persones amigues. Mestra de vida que ens va ensenyar la relativitat de totes les coses i la prioritza-ció que ens cal en totes les decisions. Fou una creient total, segura d'un feliç i definitiu retrobament amb totes les persones estimades.

En el pelegrinatge de la vida anem cap a la plenitud de vida feliç que només Déu ens pot donar, ja Ell n'és la deu. Va iniciar-se a redós de la Llum Pasqual i de l'Aigua Baptismal, rebent el do de la Fe i de l'Esperit sant. Aquest itinerari és guiat per l'Evangeli de la vida i la Paraula de Jesús. Es completarà quan travessarem el mur de la mort per la porta que ha obert la misericòrdia del Pare. Aquestes cinc persones ja han arribat a la Taula del Regne de la Vida Feliç. A mi em manca, encara i només, una breu etapa per a seure-hi amb tots ells.

En el camí de la
vida Déu ens
hi posa unes
persones
lluminoses,
que ens guien
per on cal passar...
que són signes que
senyalen l'horitzó
del més enllà

Documentació d'Albert Peyriguère a Midelt

«Pels camins que Déu escull» (1)

El mes de juliol de 2023, la diòcesi de Rabat va confiar al Monestir trapista Nostra Senyora de l'Atlas a Midelt, Marroc, 16 grans caixes de plàstic que contenien els arxius del Pare Albert Peyriguère. L'agost de 2024 es va poder iniciar el treball de classificació i digitalització del contingut de les caixes.

Caixes d'arxius!!!

No obstant, des del principi el que em va intrigar va ser el recorregut seguit per aquests arxius donats pel pare Michel Lafon a la Comunitat de Jesús de Barcelona a causa dels estrets vincles d'amistat teixits al llarg de molts anys de relació.

La primera "visita" de membres del que després fora la Comunitat de Jesús a El Kbab, va tenir lloc el 1967, doncs Pere Vilaplana, després de llegir el llibre «Deixeu-vos prendre per Crist», traduït al català per un monjo del monestir de Montserrat (2), desitjava conèixer en Michel Lafon i El Kbab. Mesos després, el pare Michel Lafon viatja a Barcelona i s'estableixen forts vincles d'amistat i de confiança. El pare Lafon es convertirà en un conseller per a la comunitat i des d'aleshores les visites sovintejaran.(3)

El 12 de novembre de 2010, els arxius es traslladen de El Kbab a Barcelona on el pare Michel Lafon volia que s'hi fessin estudis sobre aquests arxius. Tanmateix la comunitat se sentia poc capacitada per fer-ho i, preocupada pel futur dels documents, per voluntat escrita del Pare Lafon, els va transferir a l'Arxiu Diocesà de Viviers (França) lliurant-los a les Piccole Sorelle del Vangelo que tenien una fraternitat al mateix Gran Seminari on estava instal·lat l'arxiu diocesà.

Les caixes varen quedar emmagatzemades a la diòcesi de Viviers fins que l'any 2022 el bisbe de Rabat, Pare López Romero, hi és convidat per celebrar una festa de la Fraternitat. Interpel·lat per la presència d'aquests arxius « adormits », del pare Albert Peyriguère, i sabedor que a Midelt hi ha un lloc memorial dedicat a aquest pare, expressà el desig que aquests arxius fossin « restituïts » a la diòcesi de Rabat.

El 2023, el bisbe de Viviers empreguè el transport cap al Marroc. Després d'algunes dificultats en passar la duana tota la documentació fou dipositada al monestir trapista de Midelt, al Mig Atlas, a uns cinquanta quilòmetres d'El Kbab on el Pare Peyriguère havia viscut el seu apostolat.

El contingut de les caixes!!!

De la lectura dels documents, particularment de la correspondència, s'intuïa que molt probablement en diversos llocs del Marroc però també a Espanya o França podria haver-hi altres arxius. Resultà que en aquells moments a Midelt hi havia fent un recés un sacerdot català, el Pare Jordi Díaz, que havia fet un doctorat sobre Charles de Foucauld i s'interessà pels arxius del Pare Peyriguère. Exposant-li els meus interrogants sobre l'existència de possibles arxius a Barcelona, em donà les dades de contacte de la Mercè...

I així comença la trobada amb la Comunitat de Jesús i Catalunya. Amb la Mercè, la responsable, tinc la sort de poder parlar en francès; una dificultat menys i, a més, vaig mantenir una videoconferència que em feu descobrir una dona empàtica amb un gran cor i disposada a ajudar-nos en les nostres recerques. Em comunicà que a Barcelona tenien documents i objectes relacionats amb el Pare Peyriguère. En aquell moment vaig somiar poder-ho portar tot a Midelt!!! Després de l'acord del Pare Marc, vicari general i responsable del projecte per a la introducció de la causa de beatificació del Pare Peyriguère, es fixà una cita per passar uns dies a Barcelona.

A Barcelona

I a la fi de gener arribo a Catalunya. Abans havia demanat a la Mercè la possibilitat d'organitzar una reunió amb els dos pares que havien rebut, classificat i transferit els arxius. Mercè tinguè la delicadesa d'acollir-me a l'aeroport en la frescor matinal. ... pel que fa al rendez-vous m'anuncià que coneixeria bé els dos pares...de família i avis! M'havia imaginat una fraternitat sacerdotal; però no, és tracta d'una comunitat secular ben rica i viva...que durant cinc dies m'acollí.

La primera "visita" de membres del que després fora la Comunitat de Jesús a El Kbab, va tenir lloc el 1967, Pere Vilaplana, després de llegir el llibre «Deixeu-vos prendre per Crist», desitjava conèixer Michel Lafon i El Kbab

Arxius de la documentació Albert Peyriguère a Midelt

Maryse explicant el treball a Midelt. Tarrés, 1-2-2025

La Comunitat de Jesús, hereus d'Albert Peyriguère a Catalunya!!!

Mercè, Josep i Joan; m'heu explicat la història de la vostra comunitat secular. Com, un centenar de joves, homes i dones amics en Crist, buscant de viure a la llum dels Evangelis i del Vaticà II en una Espanya de catolicisme tradicional, troben, llegint el llibre d'Albert Peyriguère traduït al català «Deixeu-vos prendre per Crist» una guia per caminar junts. Aquest camí des del 1967 fins als nostres dies us ha interpel·lat amb les seves línies rectes i els seus revolts... però avui sou 41 belles persones hereves del missatge d'Albert Peyriguère.

Els vostres cinc grups locals haurien pogut conformar-se amb viure « lectures d'evangeli i compartir vida » una vegada per setmana amb moments de reunió ; però això no us ha estat suficient; heu volgut inscriure físicament la vostra comunitat i el seu radi d'acció al petit poble rural de Tarrés. Us heu donat els mitjans al llarg del temps per restaurar i construir els vostres llocs de recés, ermites i capella que obriu gustosament a tothom... En aquest petit poble amagat entre les muntanyes catalanes sou els primers d'Espanya que, l'any 2006, heu construït dins l'església parroquial una capella dedicada a Charles de Foucauld. Allí viviu durant les vostres trobades la vida fraternal que us nodreix i, si he entès bé, és necessària per vosaltres . Els recessos i trobades de reflexió i pregària que us reuneixen a tots i amb videoconferència quan cal. Vetlleu uns pels altres cadascun a la seva manera...un gest , una mirada , una paraula , una escolta-presència mai refusada. En aquests llocs vitals, tant a Tarrés com Joan Blanques, quatre retrats a l'entrada ens acullen, entre ells un del Pare Peyriguère .

I les altres « empremtes d'Albert Peyriguère a Catalunya:

La vostra biblioteca-arxiu del carrer de Joan Blanques conté tresors sobre Foucauld i Peyriguère. Gràcies per vetllar per ells . Els objectes i els documents d'Albert Peyriguère són en molt bones mans . Aquí, a Rabat, us agraïm haver compartit els vostres documents així com haver donat les babutxes blanques del Pare tenyides pel terra vermell d'El Kbab. Amb alegria us acollirem a Rabat i Midelt per compartir aquest camí cap a la causa de beatificació del Pare.

1- Títol d'un llibre del Pare Peyriguère

2- Montserrat: no és només un lloc de culte i de cultura, és, sobretot, una comunitat de monjos benedictins i el santuari que acull la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya; i també el lloc on un monjo del monestir (Just M.Llorens) va traduir al català cap al 1965 el llibre « Deixeu-vos prendre per Crist ». Traducció feta en un període particular dins la història d'Espanya i de Catalunya però també dins de l'Església espanyola en un context d'implementació del Vaticà II

3- El Pare Michel Lafon fou el continuador de la tasca d'encarnació i servei del Pare Peyriguère a El Kbab on residí fins l'any 2010. Traspassà a Bordeus el dia de Reis del 2023 a l'edat de 100 anys.

La Comunitat
de Jesús,
hereus
d'Albert
Peyriguère
a Catalunya

Retalls de vida en la història de la Comunitat

Albert Peyriguère i la Comunitat de Jesús

Transcrivim fragments de l'article que la Comunitat ha publicat en el Butlletí Jesus Caritas n. 223, octubre-novembre 2024 dedicat al Pare Michel Lafon, amb un recorregut històric de la seva relació amb la Comunitat de Jesús des de la seva fundació l'any 1968. Aquests lligams van permetre que la Comunitat fos dipositari de la documentació d'Albert Peyriguère de El Kbab cedida per Michel Lafon fins que es va portar al centre de documentació de Carles de Foucauld a Viviers. Al crear-se el Memorial Albert Peyriguère a Midlet al Marroc, la documentació Albert Peyriguère ha retornat, convenientment protegida, al país on va viure el missatge foucauldian durant més de trenta anys.

Maryse, que en aquests moments està al monestir de Midlet, s'ha posat en contacte amb la Comunitat per dir-nos que tots els papers de Viviers estan al monestir i que per encàrrec del cardenal de Rabat Cristóbal López està fent el treball de catalogació dels arxius: cartes, documents etnològics, retalls de premsa, homilies, conferències i meditacions d'Albert Peyriguère. Ens envia fotos de l'arxiu, del lloc a on treballa, i de la capella del P. Peyriguère a Midlet. Maryse ha visitat aquest mes de gener la biblioteca Carles de Foucauld de Joan Blanques a Barcelona i ha compartit el recés dels dies 1 i 2 de febrer a Tarrés amb meditacions de Mossèn Jordi Diaz.

Amb el desig de visitar el Memorial Albert Peyriguère, (en una paret de la seva capella hi ha el "nus" de la Comunitat de Jesús entregat a Michel Lafon i que tenia a la capella de El Kbab) recordem que Albert Peyriguère és un dels fonaments de l'espiritualitat de la Comunitat de Jesús. Continuem aconsellant la lectura del seu llibre: "Deixeu-vos prendre per Crist" als nous germans i amics.

Documentació guardada per la Comunitat, ara a Midlet

MICHEL LAFON Y LA COMUNIDAD DE JESÚS

Boletín Jesus Caritas n. 223 Octubre-Diciembre 2024 (Fragments)

Nuestra relación con Michel Lafon se inicia a finales de los años sesenta con la lectura del libro "Dejad que Cristo os guíe" del padre Albert Peyriguère. No sabemos como llegó a las manos de Pedro Vilaplana, fundador de la Comunidad de Jesús y los primeros miembros. De lo que sí tenemos constancia es que el P. Estanislau M. Llopart lo recomendaba a un amigo de Pedro en una carta de 27 de febrero de 1966 desde la ermita de la Santa Cruz de Montserrat en los inicios de su estancia como ermitaño en este lugar: "*Si me permites te recomiendo aún la lectura de un pequeño libro de oro, el de P. Albert Peyriguère: "Deixeu-vos prendre per Crist". Editorial Nova Terra (Banys Nous 12, Barcelona-2) 1965. ¿Quizás ya lo conoces? (dalo a conocer a mi sobrino Lluís M. y a tu amigo Jaume Berdoy)"* (ACJ, D8 pag.8)

.../...

Albert Peyriguère és un dels fonaments de l'espiritualitat de la Comunitat de Jesús

Albert Peyrigère, Aunie 1933

Con el deseo de profundizar en el carisma del padre Albert Peyri-guère, que junto con el del Padre Carlos de Foucauld inspiran una parte fundamental de la vida de la Comunidad de Jesús, los primeros miembros quieren conocer a Michel Lafon, que vive en la fraternidad de El Kbab iniciada por Peyri-guère. Durante la semana santa del 1968 Pere Vilaplana con algunos herma-nos viajan a El Kbab para conocer el lugar donde vivió el P. Albert Peyri-guère y compartir con su discí-pulo el P Michel Lafon sus vivien-cias. Este encuentro propicia que el día 12 julio de 1968 Michel Lafon visite por primera vez la casa pater-na de Pedro en Barcelona, el lugar donde da inicio la vida de comuni-dad. En estos años la Comunidad de Jesús comienza su andadura.

.../...

Desde los inicios se establece entre Michel y nosotros una gran corriente de amistad y comunión que se concreta con encuentros periódicos y una constante corres-pondencia viviendo en El Kbab has-ta su retiro en Burdeos. La confian-za mutua genera un compartir la incipiente experiencia comunitaria y la irradiación y encarnación en la población musulmana del monje ermitaño de El Kbab.

.../...

Michel se convierte en amigo y consejero. Siempre atento con no-sotros. Como lo consideramos uno más le ofrecemos la pequeña cruz de madera que llevamos en nues-tras celebraciones. Nunca la olvida cuando nos visita o cuando noso-tros le visitamos en El Kbab. Un signo comunitario presente en to-das las casas de la comunidad es una madera con una cuerda for-mando un nudo enganchada y unas palabras pirogravadas que hacen referencia a la amistad que nos une como el nudo de la cuerda, con una versículo de la carta de San Pablo a los Romanos: *"Nuestra amistad es una cuerda ligada por un nudo, Cristo, si nosotros no la rompemos,*

Capella de El Kbab ara al Memorial Albert Peyri-guère de Midelt

¿quien nos podrá separar del amor de Cristo" Este fue nuestro regalo que estaba siempre presente en sus momentos de oración, colgado en la pared de la capilla de El Kbab hasta su partida a Burdeos.

.../...

Michel Lafon entregó a la Comuni-tat de Jesús unas notas del retiro da-do por él en la Clarté Dieu, Orsay (Francia) del 11 al 16 de julio de 1970. Obtuvo su permiso para publi-carse en catalán. El P. Domingo, monje de la cartuja de Santa María de Montealegre tenía contacto con la Comunidad de Jesús y gracias a esta amistad colaboró en la traducción al catalán de las notas de Michel Lafon. Estas notas se recogen en el libro "Viure evangèlicament" editado por Publicacions de la Abadía de Montserrat en 1973. En 1974 se publica una biografía del Padre Peyri-guère realizada por Michel Lafon, am-bos libros de gran riqueza espiritual.

.../...

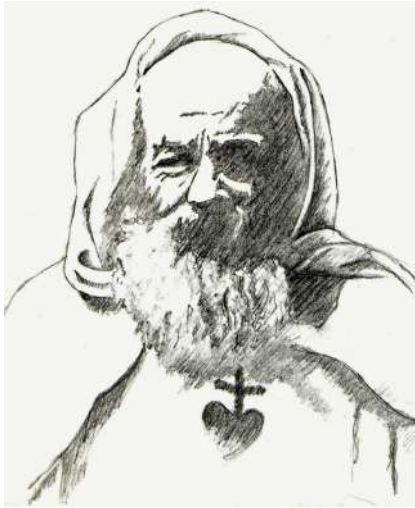
Recordamos diferentes visitas de Lafon, como las del mes de junio de 1974 a la Comunidad de Barcelona y durante el mes de marzo de 1976 otra vez a Barcelona y la Llar de Betània de Reus. Tanto estos encuentros como la asidua correspondencia reafir-man los lazos de amistad y confianza mutua, como manifiesta en la carta a Pedro de 6 de marzo de 1976; *"gracias a ti y a tus hermanos, tengo la certeza, yo que soy un poco solita-rio, me siento sumergido en una*

atmósfera fraternal, entusiasta, cam-biado y rezando con vosotros. Tantos lazos nos unen después de los años que me siento unido a la Comunidad de Jesús como a mi "Casa Madre".

.../...

Ha seguido de cerca el trabajo de la Comunidad en rehabilitar las casas de acogida en Tarrés y los lazos de amistad creados con la gente del pueblo. Los días 23 y 24 de abril de 1977 visita Barcelona y Tarrés en el momento de finalizarse la cons-trucción de la ermita de la Santa Cruz que se inaugurará el próximo mes de mayo. Queda admirado del compromiso de la Comunidad com-partiendo unos valores humanos y

Desde los inicios se establece entre Michel Lafon y nosotros una gran corriente de amistad y comunión, con encuentros periódicos y una constante correspondencia

espirituales con la gente sencilla del mundo rural, siguiendo el ejemplo de Carlos de Foucauld con los tuaregs en el lejano desierto sahariano. Aprovecha esta visita para hacer ofrenda de los rosarios de Albert Peyriguère a la Comunidad, significando su gratitud y amistad por nuestra acogida a su persona, por tener el mensaje de Peyriguère como un referente comunitario y el trabajo de recogida de documentación y difusión del mensaje de Peyriguère.

.../...

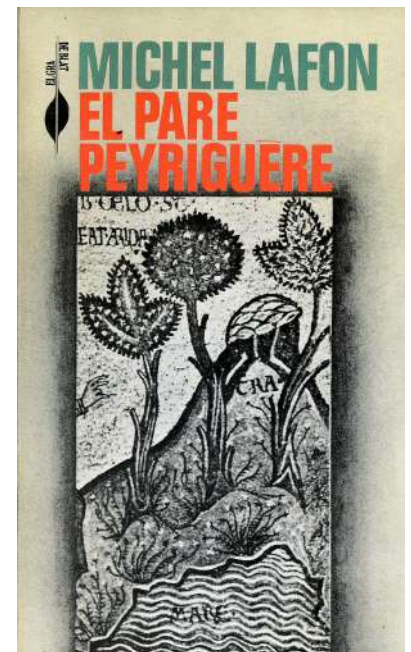
Este 18 de julio, coincidiendo con el 50 aniversario de la primera eucaristía de Albert Peyriguère y la fundación de la fraternidad de El Kbab, Michel Lafon entrega a la Comunidad un dossier de Soeur Anna de Jesús con las cartas originales publicadas en el libro "Dejad que Cristo os guíe". Es un legado muy significativo, recordando que la lectura de este libro dio a conocer Peyriguère a los primeros miembros de la Comunidad, dejándoles una profunda huella espiritual y fue motivo para ir a conocer a Lafon a El Kbab. (la primera carta de la Comunidad a Michel Lafon está escrita durante el retiro en Vallvidrera, Barcelona el año 1967)

.../...

Nosotros le acompañamos en exposiciones y coloquios sobre Albert Peyriguère en Cataluña y Francia. Especialmente en el coloquio del centenario de su nacimiento en el mes de julio de 1983 en Toulouse. Poco antes de su partida de El Kbab, Michel nos confió el numeroso archivo con la correspondencia, textos diversos y fotografías del Padre Peyriguère. Pasados los años y atendiendo a sus deseos, este importante legado documental lo depositamos en el archivo documental de la espiritualidad de Carles de Foucauld gestionado por la Association Spirituelle Charles de Foucauld, en el seminario de la diócesis de Viviers.

.../...

A este primer libro publicado en nuestro país siguieron "Deixeu vos prendre per Crist" en catalán publicado por Editorial Nova Terra en 1965 de A.P. y prólogo de Michel Lafon, al que siguieron otras ediciones en catalán y castellano. Con el soporte de la Comunidad de Jesús y el prólogo de Pere Vilaplana, Michel Lafon publica en catalán "Viure evangelicament" por Publicacions de l'Abadia de Montserrat en 1973 y "El Pare Peyriguère", Publicacions de l'Abadia de Montserrat en 1974. En el centenario del nacimiento de A.P., en 1983 Michel Lafon publica en catalán "Diàlegs de Jesús" en Editorial Claret conteniendo unas reflexiones dadas en un retiro dado a la Fraternidad Secular de Francia el año 1978 y prologado por un hermano de la Comunidad. Con su apoyo la Comunidad de Jesús confecciona el número monográfico del Boletín Jesus Caritas dedicado a Albert Peyriguère. que se publicó el año 1980. A lo largo de los años ayudó a encontrar documentos y libros para la biblioteca de la Comunidad sobre Carlos de Foucauld y Albert Peyriguère.

Con el soporte de la Comunidad de Jesús Michel Lafon publica en catalán "Viure evangelicament" en 1973 y "El Pare Peyriguère" el 1974 en Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Llegint a...

JOSEP MORENO

Habitatge sostenible i just

La cooperativa Llars Familiars. HSJ, S.C.C.L. és el fruit de més de dos anys de trobades entre persones vinculades a entitats d'església i a militants de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. Veiem la precarietat de moltes famílies, que després de la crisi de 2008, arrossegaven un deute hipotecari, fins i tot havent perdut la seva llar.

En un primer moment, connectem amb la cooperativa Sostre Cívic, amb promocions arreu de Catalunya i que gestiona vivendes de dret d'ús. Fórmula amb més de cent anys d'experiència a Alemanya. Ens visita el seu president i anem a varies entitats financeres propietàries de pisos buits. Amb el temps no és efectiu aquest contacte.

Ens plantegem de crear una fundació o una cooperativa d'habitatge. Parlem amb l'equip de la Càtedra Unesco per l'Habitatge, de la URV. El primer director, catedràtic de Dret, Sr. Sergio Nasarre. El seu equip ens orienta com constituir una Fundació per Habitatge Social o una cooperativa. Decidim crear una cooperativa. Presentem el projecte a Càritas Diocesana de Tarragona, que aporta els 3.000€ que calen per constituir i fer escriptura de la nova cooperativa.

Amb data 9 d'abril de 2015, en la notaria del Sr. Eusebio Alonso Redondo, ens constituïm com a *Cooperativa d'Habitatges d'Iniciativa Social*. Nom de l'entitat: *Llars familiars. HSJ, S.C.C.P.* Amb data 13 d'abril de 2015, a Hisenda obtenim el NIT: F55655799. El definitiu porta data de 4 d'agost de 2015. És inscrita en el Registre de Cooperatives de Catalunya, amb el Núm. d'expedient 14539, amb data 4/08/2015.

Comencem a caminar, cercant habitatges, cases, pisos tancats. Com que no teníem capital ni patrimoni, els bancs no concedien préstecs. Al mateix temps anava creixent la Llista d'Espera de famílies i persones que creien en el nostre projecte.

Fins que a mitjans de 2016, vàrem contactar amb COOP57 SCCL, Serveis financers ètics i solidaris. Ens concedeixen un préstec per la compra de dues cases al barri de Sant Josep Obrer de Reus. Un servidor era rector de la nova parròquia de St. Josep Obrer i Mare de Déu del Roser. Coneixia les famílies. Els fills, hereus de les cases, van tenir molt d'interès que aquestes fossin adquirides per la nova cooperativa

També vàrem contactar amb la Fundació Hàbitat3, creada per la Taula del Tercer Sector amb l'objectiu de comprar pisos, cases, per posar-les a disposició d'entitats, sense ànim de lucre, que promouen la dignificació dels més vulnerables. Aquesta Fundació és presidida per l'economista Sra. Carne Trilla, experta en la legislació per l'habitatge.

Acollides

11 famílies monoparentals
7 famílies nuclears
11 persones soles
25 menors i 41 adults

Habitació en vivenda compartida lloguers entre 100€ i 200 euros. Els contractes, tot i ser normals de la LAU, en la praxi i en l'esperit de Llars Familiars. HSJ, s'aplica el dret d'ús. L'objectiu és donar estabilitat a la família o al soci de la nostra cooperativa.

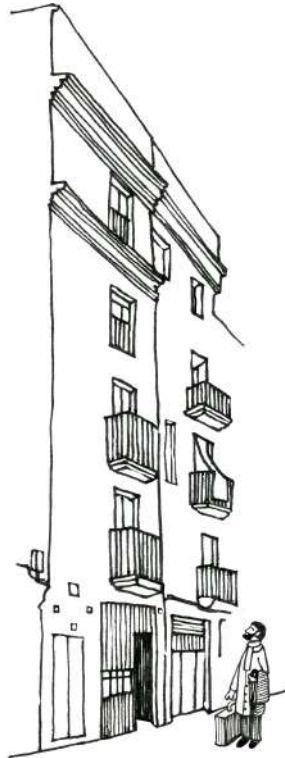

L'objectiu és donar estabilitat a la família o al soci de la nostra cooperativa

Eremitisme a Montserrat (Fragment)

L'Estel, 4 (Hsj-12), a Reus. En un any s'ha rehabilitat una casa de 4 pisos i l'espai del taller de motos, ha esdevingut una vivenda adaptada a discapacitats. Amb criteris d'eficiència energètica, aïllament perimetral amb fibra de vidre, aigua calenta, refrigeració i calefacció per aerotèrmia.

Treball extraordinari sota la direcció de l'Arquitecte Sr. Joan Gavalrà i l'aparellador Sr. Jordi Castellví. Treball ben fet pels operaris de l'empresa fells Rafel Porres i Fills, S.L. i empreses que hi han col·laborat Gràtitud pel tracte cordial amb l'Ajuntament de Reus: Hi ha hagut voluntat política perquè aquest projecte tiri endavant. Gràtitud als serveis tècnics de l'Àrea d'Urbanisme, i a la seva regidora Sra. Marina Berasategui, ens han tractat molt bé. Valorar les aportacions de l'Ajuntament de Reus per la rehabilitació amb criteris d'eficiència energètica, de la Generalitat, via Fons Europeus i de la campanya de la Fundació CoopS7: 200.000,00 euros.

Com una pluja fina van arribant llars a la gestió de Llars Familiars:

- Hsj-01, 20/07/2016 Compra casa Pg. M. D. Guadalupe, Reus
- Hsj-02, 20/09/2016 Compra casa Pg. M. D. Paloma, Reus
- Hsj-03, 20/09/2016 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Prous i Vila, Reus
- Hsj-04, 25/06/2017 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Costa Daurada, Reus
- Hsj-05, 21/11/2017 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Muralla, Reus
- Hsj-06, 11/01/2018 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Macia Vila, Reus
- Hsj-07, 11/01/2018 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Banyes Nous, Reus
- Hsj-08, 14/02/2018 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Alcover, Reus
- Hsj-09, 13/02/2018 Cessió d'Hàbitat3 pis Cr. Camí de Riudoms, Reus
- Hsj-10, 01/12/2020 Cessió d'Hàbitat3 pis Av. Barcelona. Reus
- Hsj-11, 19/12/2019 Compra pis Cr. Biscaia, Reus (Financia la Caixa)
- CHsj-12, 29/06/2019 Compra casa Cr. L'Este1 amb 4 pisos i baixos, Reus
- Hsj-13, 17/06/2021 Contracte directe d'Hàbitat3, Carreró de la Pma. Sang, Reus
- Hsj-14, 22/07/2020 Contracte directe d'Hàbitat3, Cr. Sardà, Reus
- Hsj-15, 15/09/2021 Compra casa a La Selva del Camp, conveni amb Comunitat de Jesús
- Hsj-16, 15/09/2021 Contracte lloguer amb Congregació Filles de Sant Josep, Reus
- Hsj-17, 01/09/2022 Cessió de la Comunitat de Jesús, pis a Tarrés
- Hsj-18, 10/07/2024 Cessió d'Habitat3 pis Cr. Pi i Margall, Reus

"Volem treballar colze a colze amb Serveis Socials Municipals, Consells Comarcals, Associacions de Veïns, i a m b entitats con Càritas, Creu Roja, etc. per ajudar en l'arrelament de les famílies"

Revista La Planenca n. 55
El Pla de Santa Maria

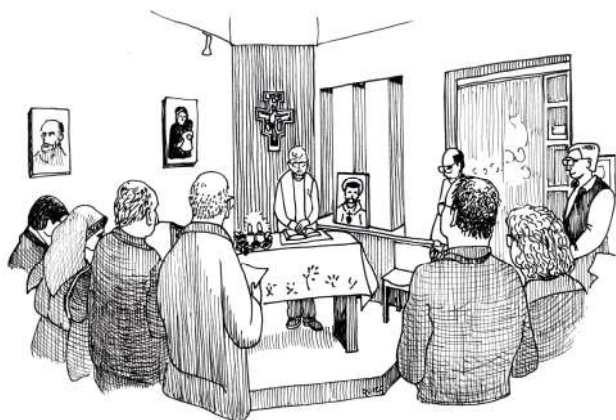
Després de gairebé cent cinquanta anys sense anacoretas als llocs alts del massís, l'eremitori montserratí viu, en la vocació eremítica del pare Estanislau, el retorn humil a l'estimada tradició anacorètica. El seu inici com a ermita fou a la Santa Cova (1961-1965), i, al cap de quatre anys, l'ermità de la Mare de Déu -com li agradava anomenar-se- s'enfilà muntanya amunt, a l'ermita de la Santa Creu, que fou construïda, precisament, recuperant l'aixopluc pròpi del lloc. Ple de zel, hi visqué fins al 1972. Entorn seu sorgí un grup eremític: tres dones i dos homes. Tres visqueren a Tebes i dos a la Tebaida. El seu cor, però, mirava vers terres llunyanes. El Japó esdevingué el seu nou recer eremític. Hi sojornà fins el 2003. La seva fràgil salut el feu tornar a Montserrat, on morí pocs dies després d'haver-hi arribat. Fou el pare Basili qui continuà, a la Santa Creu, la tradició eremítica montserratina. Hi visqué fins al 2001. De llavors ençà, la tradició anacorètica perd el seu arrelament, al cor del Massís Sagrat.

Actualment, de manera molt intermitent, unes breus estades a la Santa Creu i a Sant Dimas vetllen perquè el caliu eremític no s'acluqui del tot allà on florí esponerós. Fora bo que tornès a lluir als sants cimals el gran llegat eremític. De fet, Montserrat no hauria de perdre mai la tradició eremítica que fou reconeguda i admirada aquí i arreu i, alhora, tan arrelada a la seva història com el romaní en aquests penyals.

Aquí escauen perfectament els versos que Jacint Verdaguer va escriure sobre les ermites: "D'una a una me les han preses/les dotze perles del meu collar,/les dotze llànties per Déu enceses,/ai!, ja no cremen en mon altar./Oh Catalunya, so ta patrona;/torna'm, si et plau,/ les dotze estrelles de ma corona,/que de més pures no en té el cel blau."

Serra d'or n. 781 gener 2025
Eremitisme a Montserrat
Vicenç Santamaria

Celebració del 108è aniversari de Sant Carles de Foucauld

S'hi van presentar dos llibres de Josep Lluís Vázquez i Mercè Ferrer

Dissabte 30 de novembre, convocats per la Fraternitat Ecumènica Horeb i la Comunitat de Jesús, germans i amics de la Família Espiritual de Sant Carles de Foucauld a Barcelona ens trobarem per fer-ne memòria en el 108è aniversari de la seva mort, l'1 de desembre del 1916.

L'encontre va començar amb la presentació del llibre *René Voillaume y las Fraternidades del padre de Foucauld*, a càrrec del seu autor, Josep Lluís Vázquez, fundador i animador de la Fraternitat Ecumènica Horeb, bon coneixedor de la persona i l'obra del germà René.

L'autor ressegueix la biografia del fundador dels Germanets de Jesús, religiós i intel·lectual de gran influència a l'Església del segle passat. El seu esperit i la seva obra continuen ben presents a les fraternitats i comunitats de la Família Espiritual del germà Carles, a les quals va aconsellar i animar a través de conferències, correspondència i visites freqüents. Fonamental fou també la seva trobada amb la germaneta Madeleine, fundadora amb ell de les Germanets de Jesús.

Mercè Ferrer, responsable de la Comunitat de Jesús, va presentar el llibre *La vida del cristià és comunitat. Comunitat de Jesús i Montserrat*, que recull una petita part de la correspondència que la Comunitat de Jesús ha mantingut al llarg de més de cinquanta anys amb diversos monjos de l'abadia de Montserrat. Un llibre que no és "d'autor" ni tampoc anònim, atès que el recull de la correspondència i la revisió i anotació dels textos és tasca de diversos membres de la Comunitat de Jesús.

Seguidament, l'amic Mn. Ramon Tarrés va celebrar l'Eucaristia amb una homilia participada, en què va destacar una cita molt meditada pel germà Carles, i que es va fer realitat anys després de la seva mort: "Perquè doni molt de fruit, cal que el gra de blat caigui a terra i mori."

La trobada va cloure compartint converses i refrigeri.

Catalunya Cristiana Nº 2358

Josep Calvet, Comunitat de Jesús

Sobre camellos y jorobas

"Cuánta energía desperdiciamos soñando con una comunidad sin defectos"

"No libres a un camello de la carga de su joroba. Tal vez lo estés librando de ser un camello". Desde que leí esta frase en un libro de Joan Chittister, he pensado muchas veces en **cuánta energía desperdiciamos soñando con una comunidad compuesta por sujetos que, sin perder su condición** dromedaria, estarían despojados de sus jorobas. Imaginamos entonces a Sor Remedios sin hacernos reproches porque no le preguntemos por su rodilla; a Fray Raimundo, cediendo de buena gana el mando de la televisión; a la hermana Enriqueta disculpando a las que todo lo desordenan; al Hermano Baudilio sin mirarnos furibundo cuando llegamos tarde a Vísperas.

¿Daríamos más gloria de Dios liberados de esos defectos y de otros muchos?. Me aventuro a responder que no y que **esas jorobas forman parte, misteriosamente, de la Gloria de Dios**. Un Dios que, para asombro de los ángeles, es incapaz de remediar su encariñamiento por nosotros a pesar de nuestras torpezas.

Imaginemos también una comunidad en la que hubieran desaparecido las contrariedades, los enfados, las impacencias, las incoherencias, las meteduras de pata: nadie protesta ante un imprevisto; fluye la comunicación y se apuntan cuidadosamente los recados; se dialoga sin levantar la voz en los conflictos; se cede con facilidad y nadie masculla por lo bajo letanías quejosas. Un dulce ungüento de unión baja por la barba, la barba de Aarón.

¿Algún inconveniente? Todos. Nos perderíamos los gestos silenciosos de acercamiento para romper distancias, el alivio de sabernos perdonados, el precioso ejercicio de disculpar fallos, el calor del abrazo de reconciliación, la experiencia mil veces repetida de llevar el tesoro en vasos de barro, el milagro de seguir convencidos de que la vida fraterna es posible.

Con el permiso de Pablo estamos invitados a decir: "Para que no me sobre estime, soy portador de una joroba que se encarga de abofetearme para que no me enorgullezca. He rogado al Señor que la aparte de mí y me ha dicho: "Te basta mi gracia". Así que seguiré presumiendo gustosamente de ella para que habite en mí la belleza de Cristo" (Cf 2 Cor 12)

05.02.2025 Dolores Aleixandre

(https://www.religiondigital.org/dolores_aleixandre/)

El racó de la musa

Una pel·lícula

CÓNCLAVE

Año: 2024
Dirección: Edward Berger
Guión Peter Straughan
Novela Robert Harris.

Dma. Thriller. Intriga

Tras la inesperada muerte del Sumo Pontífice, el cardenal Lawrence es designado como responsable para liderar uno de los rituales más secretos y antiguos del mundo: la elección de un nuevo Papa. Cuando los líderes más poderosos de la Iglesia Católica se reúnen en los salones del Vaticano, Lawrence se ve atrapado dentro de una compleja conspiración a la vez que descubre un secreto que podría sacudir los cimientos de la Iglesia.

<https://www.filmaffinity.com/>

Un dibuix

50 anys de Josepa i Francesc, felicitats!
Un dibuix de Xavi Solé

La cuinera misteriosa

TIRAMISÚ

400 gr de biscocho al huevo
500 gr de queso mascarpone
5 yemas de huevo
5 cucharadas de azúcar
Cacao en polvo
1 chupito de ron (opcional)

Café fuerte de preferencia de buena Marca

MODO DE PREPARAR

Hacer el café y mezclar con el ron.
Batir las yemas con el azúcar, hacer una crema homogénea.
Mezclar el mascarpone con la crema de yemas.
Mojar las galletas en el café con el ron, luego poner una camada de crema, otra camada de galleta y finalizando con una camada de crema y con un colador espolvorear cacao en polvo por encima.

Truquillos:

Para quitar el alcohol del ron hay que calentarlo y luego quemarlo.
Prepararla de un día al otro para que coja todo el sabor y aromas del café.

Bon appetit

ALBERGÍNIA FARCIDA AMB GAMBES

Per aquells/es que us agradi l'albergínia, us passem aquesta recepta...

Ingredients: (per dues persones)

- 2 albergínies grans o 4 de petites
- 150 gr de gambes pelades
- 1 tomàquet gran

- mitja ceba
- 100 ml de nata líquida
- mozzarella ratllada

COM HO FAREM...

Primer tallem les albergínies per la meitat, en fem uns petits talls en diagonal perquè se'ns coquin millor, hi posem sal i un xic d'oli i enfornem a 200° durant aproximadament 30 min. Al treure-les del forn hem de veure com la carn dels voltants s'estova, si encara es troba prou dura les deixem 10 min més. Reservem.

Tallem per la meitat les gambes pelades, i les saltegem dins una paella amb una mica de sal, pebre i oli a foc lent perquè en vagin traient el suc. Reservem.

Ara fem una mica de sofregit tot picant la ceba a daus i al cap d'una estona incorporem el tomàquet pelat i tallat a daus. Hi posem dos pessics de sal i sucre i deixem coure.

Buidem les albergínies i en tallem la carn a daus. La incorporem al sofregit juntament amb les gambes i el seu suc. Deixem coure uns instants i afegim els 100 ml de nata líquida. Deixem coure uns 10-15 min fins que veiem que ha espessit.

Omplim les albergínies. Tirem un polsim de mozzarella ratllada pel damunt i enfornem uns 15 min a 200°.

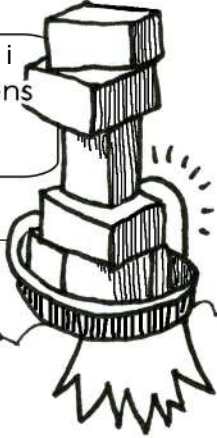
Bon profit!!!

SIGFRID

A on vas tan carregat?

Aquestes dates de Cap d'any i Nadal, han nascut molts nens i nenes a les famílies de la Comunitat

Sí. Són sis!

Volia anar a veure'ls i portar uns regals. T'apuntes?

Sí. I com els trobarem a tots?

Han fet una "quedada" amb un amiguet comú

Tots quintos! eh?

Jajaja! És que ho som tots

